JAN KLECANDA:

MALOMĚSTSKÝ APOŠTOL.

KUS HISTORIE Z MALÉHO MĚSTEČKA.

"No, však povídal chlapec, jak jste stál u okna a oči vyvalovat," vybuchlo ze syna. "Já bych na vašem místě — no, takhle jim nadcházet!"

Starý Jarolímek prudce se vztrhl.

"Víš co, Blažeji? Já jsem tvůj otec a nedám se uni poučovat, ani předpisovat, co a jak. Však já už budu vědět, co dělat!"

"Vždyť vám přece žádný nepředpisuje, tatínku," mírnil Blažej, co nejsladčeji dovedl.

"Tak — tak, a už pomalu i vnoučata budou hlídat a posuzovat mé jednání," broukal starý, jsa rád, že má vhodnou záminku, aby vstal od stolu a odešel.

V tom vběhla služka a oznamovala, že nějaký pán chce mluviti s panem purkmistrem. Stařec radostí zrudl a pohnutím sehváceu sotva z křesla se zvedl. Blažej při té zprávě skoro zbledl.

"Řekni, že pan purkmistr je u oběda," osopil se na služku, "a kdo s ním chce mluvit, může v úředních hodinách na úřadě!"

"Možná, že ten pán chce mluvit jen se starým Jarolímkem a ne s úřední osobou," mírně, ale se zvláštním důrazem řekl starý.

"Však jsem toho pána posílala na radnici, ale on řekl, že tam nemá dnes co dělat, až prý zítra," vyřizovalo děvče.

"Tak mu řekni, aby přišel později! Dědeček si po obědě rád zehrupne," rozkazoval Jarolímek syn.

"Ne, ne! Už mne pro dnešek spaní přešlo," bránil dědeček. — "Jen doveď pána do mého pokoje. Přijdu hned — —"

Pokoje starého pána byly přístupny z chodby, ale s bytem mladých souvisely prostřednictvím veliké světnice, jíž se říkalo salon, která však byla vlastně jen skladištěm různého nábytku, jenž by jinde byl stál v cestě. Pokojem tím málokry se chodilo a proto bývaly jeho dvéře uzamčeny. Dnes starý Jarolímek úmyslně volil tuto cestu. Vešel do salonu a zlehka, aby se stalo jako v myšlenkách, zavřel za sebou zámyčku. Znal dobře svou snachu a nevěda, co se bude díti, nechtěl míti při prvním setkání se synem ani viditelných ani neviditelných svědků. Přešel v pološeru salon, jehož okna byla zatažena roletami a zastavena různými krámy, a u dveří svého pokoje se zastavil. Cítil, že by ve svém rozčilení nenahmatal ihned kliku a že by tomu člověku tam za zdí poskytl příležitost, aby se na jeho vstup připravil. Proto nejdříve shýbnuv se až k samé klice, aby ji ve tmě rozeznal, vzal ji z lehka do ruky, a pak pojednou prudce otevřel dvéře a dodávaje si vážnosti a rozhodnosti, vešel do svého pokoje. —

Ředitel Jarolímek stál uprostřed světnice a na zavrznutí dveří otočil se. Rázem tak stáli proti sobě, hledíce si do očí a oba, ač věděli, že se tu setkají, ač se na to oba dost připravovali, stáli tu zaraženi a překvapeni. Starého opustila jeho ráznost a klidnost, mladý zapomněl na uctivou poklonu, kterou chtěl učiniti hlavě města.

Mlčíce a ani oba se nehýbajíce stáli tak chvilku proti sobě, jakoby si chtěli z očí vyčísti, jak dlužno začít. Konečně cítil již starý, že by pohled synův déle nesnesl a odkašlav si, promluvil.

"Přichází to pan ředitel Jarmolinský nebo Václav Jarolímek?"

Řediteli zablýsklo se radostí v očích při té otázce i zvuku starcova hlasu.

"Václav Jarolímek by přišel rád, kdyby věděl, že najde zde otce Jarolímka," odpověděl a zvučný hlas jeho se zatřásl.

Starý nemohl se již déle opanovati.

"Václave!" vskřikl a rozepjal náruč.

"Otče! Tatínku drahý!" zvolal syn, a vrhl se k otci. Chtěl políbit mu ruku, ale starý nedal a strhl ho k sobě.

"Chlapče, můj drahý chlapče," škytal, dusa se pláčem a líbaje syna na tváře, čelo i vlasy s něžností starce. "Můj zlatý hochu, tak jsi to přece ty! A přišel jsi k otci, který tě vyhnal do světa! Odpustil jsi — —"

"Ale, tatínku! Vždyť já sám, sám jsem utekl a vy máte odpouštět!" bránil se Václav, stíraje si slzy.

"Ne, ne, já! Já svou tvrdostí jsem tě vyhnal —"

"Nemluvme o tom, otče! Dobře jste to myslel a já, když mi bývalo nejhůř, s láskou jsem na vás vzpomínal a říkal jsem si: Mohl bych se k němu vrátit a přijal by mne — —"

"Ano, byl by tě přijal a jak! A přece jsi se nevrátil, ty zlý hochu, protože jsi se zatvrdil na otce a zapomínal, že myslil jen dobře s tebou," vyčítal starý něžně, hladě při tom syna po vlasech.

"Nezatvrdil, tatínku! Bůh ví, že nezatvrdil! Ale umínil jsem si, že nevrátím se domů dříve, pokud nezískám slávy nebo bohatství. Chtěl jsem se pochlubit, to je všecko — —"

"Co sláva — co bohatství, chlapče? Domov, domov! A jen když jsi, chvála bohu, zde! Jen když vidím, že jsi v cizině nezašel a neproklínal svého tvrdého otce. Dítě, dítě! Co jsem se za tebe namodlil!"

"Můj zlatý tatínku!"

"Zlatý — zlatý! I bože!" vzkřikl starec radostně. "A tak jsi mi osladil poslední leta života!"

Starý, přemožen citem, klesl do křesla a hlasitě se rozplakal. Také ředitel Jarolímek byl mocně dojat. Všecka trpkost, kterou kdy pociťoval proti otci, ač ji nyní zapřel, rázem vymizela, když viděl radost a pohnutí otcovo.

"Ah, hochu, jak špatným jsi komediantem," řekl si v duchu, osušuje si oči. Po celé dny připravoval se na toto setkání s otcem, každý pohyb měl nastudovaný, každé slovo promyšlené, aby starému imponoval. Veškerou tvrdostí se obrňoval, aby před otce předstoupil jako živoucí výčitka. Těšil se, že za ta dlouhá léta strádání odškodní se tím, že toho, druhdy k němu tak tvrdého muže pokoří. A nyní — tak mocně se v něm ozval hlas krve, že sotva otce spatřil, vypadl nadobro z nastudované úlohy. A on, který dovedl v divadle obecenstvo rozplakat, aniž by sám slzy uronil, když ji neměl v úloze předepsánu, on, jenž dovedl hráti tak vznešené krále, nyní jako hoch klesl k nohám starci a líbal mu ruce.

Při tom cítil, že je to tak dobře, že je to hezčí, než si mohl představiti. Hle — ten starý muž, jak dovedl vroucně cítit, milovat.

Starý Jarolímek, pocítiv horké rty synovy na ruce, vzpamatoval se a znovu ho k sobě přivinul. Pak otřel si oči rukávem a zadíval se na něho.

"No, zaplať pánbůh, hochu, že jsi zde a v tak dobré kůži," řekl s patrným uspokojením, dívaje se na syna potěšeně. "Dovedl jsi se vlastní silou světem protlouci a dobře protlouci. Kdo by to byl řekl, že máš víc rozumu, hle — kdo?"

"Byla to časem dost trudná cesta, otče! A snad ta, kterou jste vy chtěl, byla by bývala spašší!"

"Eh, co čerta!" rozjařil se stařec. "Čím víc člověk zkusí, tím víc si pak váží toho trošku štěstí, co zde na světě užijeme. A zahojené rány už neboliváji! — — Sedni, hochu — sedni, ať k tobě nemusím zvedat oči. Stal se z tebe člověk — — A hle, hle, už trochu ti vlasy prokvétají — —"

"To tak od větru ošlehán," zasmál se Jarolímek. "Bývá tam venku ve světě časem dosti zima — —"

"I což, pod otevřenou střechou to někdy taky dost studeně profukuje! Jen když tady, tady je všecko v pořádku —" klepal si na srdce i na hlavu.

"No, chvála bohu! Ale vy, vy jste zbělel docela — —"

"Co pak já! Já už jsem starý střep — — Však i Blažej, ač je mladší, také už začíná plesnivět a přece ne zle se mu daří. Neznáš!? Do tepla si pěkně sedl! Ovšem, stará se, aby hodně mnoho měl, ještě víc a ještě víc — a to jsou také starosti!"

Václav ihned vycítil, že otec mluví o mladším bratru s jakousi trpkostí, a to ho ještě více sblížilo. Po prvním radostném pohnutí, kdy mluvil jen hlas synovské lásky, počal se v něm hlásiti člověk, ozývalo se jeho vlastní já. Zaváděl tedy hovor směrem, který ho ovšem zajímal.

"Blažej patrně převzal obchod? A dobře se mu daří? Nu, to se ani ptáti nemusím. Býval on vždy k obchodu dobrý — —"

"Dobrý — až moc dobrý!" pochválil starý, ale ne bez nádechu hořkosti. "Naň koukne, z toho dělá peníze. Je víc kupec nežli člověk — — ale jinak — —"

"Těším se už na něho! Potřebujeme takové lidi, aby národ bohatl."

"Však on se už také těší," vědomě lhal starý. "Kus cesty byli bychom ti vstříc běželi. Ale nikdo ani netušil, nikdo nevěděl, že Jarolímek je Jarmolinský."

"Jak je zde u vás útulno," liboval si Václav, rozhlížeje se po světnici. "Všecko, jak druhdy bývalo, všecko na starém místě. Jen maminčino klekátko, co jsem já vyřezával, tu nevidím!"

"Vyžádala si ho na hrob, tak ho tam má, ubohá. Do smrti nemohla zapomenout, jak jsi se tehdy v poslední noci na něm dlouho modlil. Říkala: Až se Václav vrátí, přijde se ke mně pomodlit."

"Přišel jsem a půjdu," řekl mladý zasmušile, dojat vzpomínkou. "A hle," vyjasnil se zas jeho pohled, "i tuhle ta má mazanice je zde. A za rámeček jste to dali!" zvolal s výčitkou, z níž však vyznívalo milé překvapení.

"Co jsem pod tím obrázkem vystál hodin a co se před ním ubohá matka namodlila!" vzdychl starý a mávnul rukou, dodal: "No, už nevzpomínejme! Pověz raději, jak se ti daří!"

"Jak to už u nás bývá," odvětil Václav lehce žertovným tónem. "Někdy je příval, vláhy dost či až nazbyt a pak zase přijdou suché dny."

"Máš asi také dost starostí s tolika lidmi," počítal starý, jemuž ze všeho nejvíc lichotilo to množství lidí, jimž jeho syn poroučel. "Totě nějakých krků!"

"Ano, a ke každému z nich patří dobrý žaludek," zasmál se ředitel. "Ale — chvála bohu — najde se pro ně vždycky, čeho potřebují. V tom ohledu má moje společnost dosti dobré jméno."

"Však jsme o tobě dost často v novinách četli," zalhal si trochu starý, jenž posud podobným zbytečnostem, jako je divadlo, věnoval pramálo času. "Ale kdež by nás bylo napadlo, že Jarmolinský je vlastně Jarolímek? — Ale teď mi především pověz, co zamýšlíš? Zůstaneš už doma, usadíš se zde, či míníš opět odejíti do světa?"

Stařec pohlížel synovi tak vroucně a upjatě do očí, že Václav nemohl nevyčísti přání, aby již neodcházel.

"Nevím, otče, co bych zde v Letňanech si počal," odvětil ředitel po chvilce přemýšlení. "Rád jsem sem zajel, těším se na ten krátký čas, který mi bude dopřáno pobýt mezi vámi, ale pak přijdou zase ty nezbytné starosti o chleba. Společnost zde udržeti nemohu. Čtrnáct dnů nebo tři neděle stačí, bychom uspokojili zvědavost sousedstva a celého okolí a pak bychom již hráli před prázdnými lavicemi. Jsme jako ti kočovníci: když vypaseme jednu krajinu, musíme zatím zase jinam, kde zatím pro nás trochu trávy se zazelenalo."

Toto porovnání valně se nelíbilo starému Jarolímkovi, jemuž usedlý člověk byl přece jen dokonalejším tvorem než ten, který ne, měl stálého sídla.

"A pak tedy bys chtěl zase odejíti?" ptal se skoro úzkostlivě.

"Mé povolání tomu tak chce," řekl Václav měkce. "Vězte, že budu se těžce loučit, ale musím! Jsou tu povinnosti k soudrahům, jež řídím a již by beze mne tak hned nenašli místa."

"To je pěkné, ale člověk má vždycky myslit především na sebe a své nejbližší."

"I na to myslím a právě proto se ptám: Co bych já ale tevale dělal?"

Starý Jarolímek přistoupil blíže k synovi, vzal ho za ruku a hlasem skoro prosebným a konejšivým počal mluviti.

"Podívej se, Václavíčku, hochu milý! Jde ti přece už pěkně do let. Máš, myslím, sám děti. Což se ti ten život ještě nezprotivil? Nezachtělo se ti nějakého — no, řeknu pořádnějšího, opravdovějšího povolání?"

"Ale, ale, tatínku! Pořád ještě ty starosvětské, šosácké náhledy!" bránil se syn mírně. "Co je vám pořádným a co méně pořádným povoláním? A co bych měl tedy počíti? Ani malířstvím ani hudbou se zde neživím!"

"Vždyť já nemyslím nic takového! Jdi mi s tím uměním! To je pro mladé, střeštěné lidi, ale ne pro muže tvého věku. — Což bys na příklad nemohl převzíti hostinec? Šoulavý od českého lva, co jste hospodou, je beztoho odtud na skoku někam do většího. Něco máš —" starý se bádavě zahleděl do tváře synovy, z níž však nemohl ničeho vyčísti — "něčím bych ti pomohl já. Však ti patří! Byl bys tu váženým, usedlým člověkem. Prošel jsi kus světa, dovedeš s lidmi promluvit a při tom jsi, doufám, posud veselé mysli. Tlačili by se k tobě. Měl bys pořád jako nabito."

Pokračování.

Lékař v domě. To je právě, co má každá rodina, která chová na polici s léky láhev Dra. Petra Hoboko. — Mnohá vážná choroba je takto rychle v zárodku potlačena a bolesti, starosti a vydání uvarováno.

Dra. Petra Hoboko není lékem lékárnickým. Dodávají jej lidem přímo zvláštní jednatelé, ustanovení od majitelů, Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 19—25 So. Hoyne ave., Chicago, Ill.

OZNÁMKOVÁ KANCELÁŘ.

Obstarávám a přijímám oznámky do všech českých, slovanských, polských a chorvatských časopisů v Americe. Jsem výhradní oznámkový zástupce těchto časopisů. Podám Vám všechny informace, týkající se výhod, kteréž se poskytují oznamovatelům a obchodníkům, kteří si přejí oznamovat. Obstarávám překlady do všech řečí. Pošlu Vám seznam všech mezislovanských časopisův na požádání.

Alois J. Sankař,
39tf 115 Dearborn Str.,
Chicago, Illinois.

Zdarma všem trpícím mužům a ženám

Obdržíte na zkoušku lék úplně zdarma na týden.

Wheelerovo Bylinné thé jest sílitel jater a ledvin a krvečistitel.

Muži, ženy, dítky a starouškové.

Nyní jest všude nejvíce nemocí, že ani nevíte, co Vás více bolí, a tu náš lék dá úlevu a zdraví.

Jest to čistý přírodní lék a poskytne úlevy při zácpě, kyselosti v žaludku, žlučnatosti, obtížném trávení, jaterních obtížích, bolestech hlavy, bolesti v zádech, nezdařivosti, malarii, kašli, nastužení, bolavém hrdle, revmatismu, neuralgii, dně, bolesti v boku, bolesti v kříži, rozčilenosti, zemdlenosti, ztrátě chuti k jídlu, ospalosti, zlomenice, pupencích, vyrážce, svrabu, vodnatelnosti, srdeční vadě, boulích, nádorech, žlučích, zastaralých bolestech a všech nepořádcích krve a ledvin.

Je-li ho upotřebeno jakožto odvádějícího prostředku v případě nepovolné stolice, nejsou pociťovány **špatné výsledky, ani bolestný, odporný pocit** jako při užívání všech jiných prostředků takových, jako pilulek atd. Jest to prostředek, dodávající chuti a síly celé soustavě, v jakémkoliv stáří a nemoci.

Každá bylina v něm koná svou zvláštní povinnost a dohromady hojí více než jednu nemoc v těle.

Máme též zaručené léčení pro **KATAR** a pro různé Vaše nemoce. Popište v důvěrou svou nemoc a pošleme Vám obratem pošty lék na zkoušku a knížečky o nemocech. **Neposílejte peněz! Zkouška Vás přesvědčí. Adresa:**

MARIE VOTÝPKA, care of

Theopholine Remedy Co. So. Bend, Ind.

DOMOV VE WISCONSINU.

1200 Čecho-Slovanů jest nyní usazeno hlíže Phillips, v okresu Price, Wisconsin. Pro r. 1910 přidělili jsme 10.000 akrů dobré půdy k našemu **Nová Praha Settlementu** 4½ míle od Phillips a nabízíme akr za $9.00 až $12.00 na lhůtu 10 roků. Jsme zde již 15 let a vlastníme tu nejlepší půdu.

Nečekejte až se stanete otrok neštěstí v továrně, dílu atp. a stávce: **přijďte ihned.** Farmář jedině jest svým vlastním pánem. Bezplatná jízda z Chicago neb St. Paul.

Dopište si pro cirkuláře, mapy a vyobrazení domovů Vašich krajanů zdejších.

Bohemian-American Land and Loan Co.
JNO. SCHAUER, zástupce.
Box T. Phillips, Wis.

Frank Svoboda,

umělecký závod

POMNÍKOVÝ

11. a William ul., Omaha, Neb.

Jelikož jsem zakoupil nové místo na jižní 13. ulici a budu se toto jaro stěhovat, vyprodávám celý sklad pomníků na 11. ulici úplně pod cenu. Přijďte si vybrat, dokud zásoba stačí, neb mi pište. Telefon Douglas 3444.

Zavítáte-li do Omahy, zastavte se na jednu u starého známého

Jozky Marušáka, roh 14. a William ul.

Znamenité Krugovo pivo vždy na čepu. Výtečné lihoviny a doutníky ty nejlepší stále na skladě. 6tf

Severovy léky jsou rozšířeny všude, razíce si cestu svými úspěchy.

Duben a Květen

jsou nejlepší měsíce pro čistění krve. Následkem způsobu života během zimního pobytu v domě a z různých jiných příčin krev stala se nezdravou, slabou nečistou. Ochablost, únava, ztráta chuti k jídlu, kožní vyrážky a jiné vážnější nemoce jsou toho výsledkem.

Severův

Krvečistitel

zbavuje takových nemocí, čistí krev, obnovuje sílu a zanechává obraz dokonalého zdraví. Počněte jej užívati ještě dnes. Cena $1.00.

Knížka "Nemoce krve a jich léčení" zasílá se zdarma na požádání.

Váš lékárník vám ochotně poslouží. Při koupi léků vždy žádejte Severovy.

Zdravý zvyk.

Zemdlený žaludek, chatrné zažívání, mdlá činnost jater a ochablá soustava tělesná vyžaduje dobrou silivku, jakou jest

SEVEROVA

ŽALUDEČNÍ HOŘKÁ.

Přivodí zdravou chuť k jídlu a povzbuzuje i osvěžuje tělesnou soustavu. Je zdravým zvykem vzíti doušek této hořké před jídlem. Cena $1.00.

Jako zloděj

v noci, tak náhle přepadají člověka různé nemoci ledvin, jater a měchýře. Více neb méně bolestné, ale vždy velmi vážné v následcích.

SEVERŮV

Sílitel ledvin a jater

jest namířen proti takovým nemocem, jež úspěšně léčí. Uznán za lék naprosto spolehlivý a doporučen každým, kdo jej jednou užil. Cena 50c a $1.00.

Spolehlivá poranda lékařská zdarma.

W. F. SEVERA Co. CEDAR RAPIDS IOWA